

Yla varg möter Snigge snigel



Yla Varg kommer hem från sjukhuset där hon varit i tre veckor. Hon är matt och hängig med svarta ringar under ögonen. Hon orkar inte börja skolan än, orkar bara sitta ute i trädgården med en filt om sig. Hennes föräldrar är bekymrade, men ändå glada över att de fått hem sin flicka igen. Lille Kanin besöker henne och har med sig sitt husdjur Snigge Snigel. Hon orkar inte prata så mycket med Lille Kanin, men på Snigge Snigel tittar hon när han långsamt rör sig över gräsmattan.

– Snigge Snigel och jag kan komma över imorgon efter skolan igen, säger Lille Kanin när han skall gå hem. Yla Varg nickar matt och säger att det vore roligt. Lille Kanin stoppar ner Snigge Snigel i sin byxficka och går hemåt. Snigge Snigels huvud sticker ut från byxfickan så att han kan titta på träden och blommorna under promenaden hem.

På natten vaknar hela Skogsglantan av ett ihärdigt starkt ylande.

– Yyyyyyyyy, låter det.

En del kaniner blir rädda för det är inget ljud de är vana att höra i den annars så fridfulla Skogsglantan. Det måste vara Yla Varg som ylar kommer de på. Yla Varg ylar hela natten

igenom. På morgonen beställer Pappa Kanintoffel fram en hund och tar Yla Varg med sig tillbaka till sjukhuset.

– Stackars flicka, säger en kanin. ”Och hon är ju så söt”.

Doktor Kanin bestämmer att Yla Varg får flytta tillbaka in i sitt rum på sjukhuset igen. Där blir hon kvar i en hel månad innan hon blivit bättre och får komma hem.

– Jag är van vid att ligga på sjukhus. Man kan nästan säga att jag är uppväxt inte bara på Vargungehemmet utan även på vargarnas sjukhus, säger Yla Varg.

När hon varit borta så länge har hon kommit efter i skolan. Kanske bör hon börja i en lägre klass? Men det vill inte Yla Varg. Hon har ju sina kompisar i klassen och det betyder mycket om hon får gå kvar med dem. Föräldrarna Kanintoffel lovar Fröken Orm att de skall läsa extra med dottern hemma så att hon kommer ikapp de andra barnen.

– Låt gå för det, men jag vill se resultat, säger Fröken Orm och ser sur ut.

När Mamma Kanin och Harriet Hare, mamma till Lille Kanins kompis Harige Hare, pratar med varandra i

telefonen om hur underbart det var då de alla vara i Solskenskogen på utlandsvård, får de idén att ordna en träff så att ungarna och föräldrarna får träffas igen.

De bestämmer att de skall fråga Doktor Kanin om han vill komma och berätta om smådjursreumatism.

– Det vore bra både för ungarna och föräldrarna att träffas ibland, man är ju så ensam om att ha smådjursreumatism i familjen, säger Harriet Hare.

– Ja, ungarna hade det ju så kul i Solskenskogen då de lekte med varandra. Alla förstod det här med smådjursreumatism, ingen behövde förklara något.

– Det vore nog bra för familjen Kanintoffel om de också får komma, deras dotter som de nyss adopterat har ju smådjursreumatism både i lederna och inne i kroppen, säger Mamma Kanin.

När de nu bestämt sig för att ordna en träff får de mycket att planera och göra. De ringer till Doktor Kanin som säger att jovisst vill han komma och prata på deras träff. Sedan skriver de brev till alla dem de känner som har smådjursreumatism i familjen. De skriver till Storkungen och hennes

föräldrar Storkmamma och Storkpappan, Tvillingarna Bäver och Bävermamma, Ulla Mullvad och pappan Mulle Mullvad, Lisa Lamm och hennes mamma Ann Lamm, Greta Get och hennes mamma Gertie Get och Yla Varg och hennes föräldrar Mamma och Pappa Kanintoffel. Brevet skickar de med en flock fiskmåsar som lovar leverans redan nästa dag.

De har bestämt att de skall ha träffen hemma hos Familjen Kanin. Mamma Kanin tar hjälp av sönerna Lille Kanin och Storebror Kanin att dra upp exakt hundra stycken morötter ur trädgårdslandet. Farmor Kanin som har kommit för att hjälpa till, gör morotssaft av mer än hälften av morötterna. Först skär hon dem i små bitar och sedan kokar hon dem i vatten i en stor kastrull. För att göra saften ännu godare pressar hon i några citroner också. När allt svalnat häller hon upp den vackra orangea saften i några glasflaskor. Lillasyster Kanin vill genast smaka på den goda saften, men det får hon inte för den skall de ha på smådjursreumatikerträffen. Mamma Kanin bakar bullar på resten av morötterna. Hon river ner dem i en deg som genast blir alldeles orange. Alla i Familjen Kanin är överens om att morotsbullar är det bästa och godaste som finns. Mamma Kanin ställer upp såväl saften som bullarna på ett högt skåp så ingen ska råka smaka innan träffen.

Farfar Kanin får kratta och rensa ogräs i trädgården. Det blir många maskrosblad som han kan ge till Snigge Snigel.

Så är äntligen dagen inne för träffen. Lille Kanin är spänd och glad inför att träffa alla sina kompisar igen. Sina kompisar med smådjursreumatism. Han kan knappt vänta tills klockan tre då träffen skall börja. Mulle Mullvad och dottern Ulla Mullvad kommer för tidigt till träffen för de grävde sig hela vägen fram till Skogsglantan och räknade fel på tiden. Det såg rätt roligt ut då de dök upp i trädgårdslandet. Först trodde Pappa Kanin att det var en jordbävning då jorden började röra sig, men sedan såg han deras huvuden.

– Det var ju bra att vi lyckades komma rakt upp i er trädgård, vi ser ju dåligt, säger Mulle Mullvad.

En stund senare kommer resten av gästerna.

Mamma Kanin har dukat ett bord med saft och bullar i trädgården. Morotsbullarna luktar gott och morotssaften ser också väldigt god ut.

– Fika skall vi göra sedan när vi har tittat hur vi har det inne i huset, säger Mamma Kanin.

Alla vuxna går in i huset.

Tvillingarna Bäver börjar viska med varandra. De tycker bullarna ser så goda ut så de vill ha dem nu, inte sedan. Bordet som bullarna står på är högt och de når dem inte. Lisa Lamm når nästan upp till bordet, det fattas bara en liten bit för att hon skall kunna nå dem med sina klövar.

– Vi gnager på benen så att bordet blir lägre och sedan hoppar du upp och puttar ner bullarna, säger den ena Tvillingen till Lisa Lamm.

– Får man göra så? svarar hon osäkert.

– Jadå, säger båda Tvillingarna. Bordet har tre ben och eftersom de bara är två säger den ena Tvillingen.

– Du Ulla Mullvad som kan gräva så bra får gräva ett hål under ett bordsben så att det sjunker ner i marken.

Ulla Mullvad gräver i jorden vid ett bordsben och pojarna gnager på varsitt bordsben. Fatet med morotsbullarna står och vickar. Med en duns åker bordet ner en bit då två bordsben blir kortare och ett försvinner ner i jorden.

– Nu kan du börja, säger Tvillingarna Bäver till Lisa Lamm.

Lisa Lamm kliver upp på en stubbe och sedan upp på bordet. Med klöven puttar hon ner den ena bullen efter den andra. Till slut finns det bara två kvar.

– Räcker det nu? undrar hon.

– Ja, det gör det, hörs det nedanför bordet där Tvillingarna Bäver sitter och mumsar på varsin morotsbulle.

– Men du vill väl ha en morotsbulle själv också, bäst att putta ner de sista också, säger en av Tvillingarna.

Lisa Lamm håller med och puttar ner de sista två med sin klöv.

Det hörs ett litet skrik. En bulle har ramlat ner i huvudet på Snigge Snigel. Ungarna blir förfärade för det ser ut som Snigge Snigel har gjort illa sig. Lille Kanin lyfter upp honom och skuttar in med honom i huset.

– Doktor Kanin, Doktor Kanin, Snigge Snigel har fått en bulle i huvudet! ropar han..

– Men hur kunde det hända? Bullarna är ju på bordet, säger Mamma Kanin.

Lille Kanin är så orolig att han inte kan svara.

Doktor Kanin tittar på Snigge Snigel och säger att det är ingen fara, Snigge Snigel är bara lite yr och behöver vila. Han gör ett litet bandage om Snigge Snigels antenner på huvudet och säger att han skall ha det i tre dagar.

När doktor Kanin har plåstrat om Snigge Snigel visar Mamma Kanin ut sina gäster till trädgården där de skall fika.

Kvar på bordet står bara den stora saftbringaren med morotssaften.

– Var det knytkalas? undrar Bävermamma.

– Var är alla bullar? ropar Mamma Kanin. Alla tittar förvirrat sig omkring och deras ögonen stannar slutligen på Bävermamma.

– Varför tittar ni på mig? Jag har inte tagit dem!

– Kanske Tvillingarna.... börjar Mulle Mullvad.

– Tvillingarna.... säger Bävermamma och ser med ens ledsen ut. Det är inte alltid roligt att vara förälder till så busiga barn som hennes Tvillingar.

– Bullarna ligger på marken, säger Lisa Lamm som nu fått dåligt samvete. ”Det var jag som puttrade ner dem”, fortsätter hon.

Bävermamma ser lättad ut, det är inte bara hennes barn som är busiga. Föräldrarna blir inte glada när de ser alla bullarna som ligger utspridda på marken.

– Det är inte så farligt, säger Mamma Kanin och börjar plocka upp dem från marken. De andra hjälper genast till. Bullarna har inte blivit skadade och smakar säkert lika gott som innan Lisa Lamm puttrade ner dem från bordet. När alla bullar är upplockade sätter de sig på stubbarna runt bordet. Bordet som nu är lägre och passar barnen bättre än de vuxna.

– Välkomna hit allesammans! säger Pappa Kanin. ”Det är roligt att se er alla igen”.

Mamma Kanin håller upp morotssaft åt gästerna och alla börjar äta av bullarna.

Text Ingela Gustavson. Illustration Magnus Alkmar